Dectosa Józefa Ant. Pamięć nieśmiertelna chwalebnemi cnotami i mądrością w potomne czasy kwitnąca.

PAMIĘC NIESMIERTELNA,
chwalebnemi cnotámi y mądrośćią
w potomne czáſy
KWITNĄCA,
Przewielebnego w CHRYSTUSIE JMCi Xiędza
JUSTYNA JAKIELSKIEGO,
S. Theologii DOKTORA, Przeświętnego Kaznodzieyskiego Zakonu Godnego EX-PROWINCYAŁA, Konwentu Krákowskiego PRZEORA.
Męzá, w cáłey Prowincyi y Kośćiele Bożym pracámi y mądrośćią ſławnego
KAZANIEM POGRZEBOWYM
Przy ſolennych Jego Exekwiách, podczás Centuryi w Kośćiele WW. OO. Dominikánow w Konwentu Krákowskiego odprawionych, ná znák Filádelficznego áffektu
PRZEZ
X. M. JOZEFA ANTONIEGO DECLOSA,
w Przeſławney Akádemii Krákowſkiey Filozofii DOKTORA, Krolewſkiego y Eloquencyi PROFESSORA, Kollegę Większego, Kośćiołá Kollegiáty S. ANNY w Krákowie KANCLERZA, y tegoż: Swiat SALVATORA, y N. MARYI PANNY Ordynaryinego KAZNODZIEIĘ; ná publiczny widok do wiedzenia
PODANA.
ROKU PANSKIEGO, 1754. *Dniá* 14. *Máiá.*

W KRAKOWIĘ, w Drukárni Kollegium Większego.

427

Quàm beatè moritur, qui moriendo oritur? quàm feliciter vitam temporalem finit, qui vivere perpetualiter incipit. *Petr: Damian: Ser: 17. de S. Vitale Martyre.*

Non illos amisimus sed præmisimus, qui ex hac vita recesserunt. *S. Aug: ep: 6.*

Magni Viri mortalitas magis finita, quàm vita est, vivit enim vivetq; semper. *Plato.*

Vetustas hunc morem judicavit honestum esse, ut mortui laudarentur. *Thucid: lib: 2.*

Felices obeunt, quorum sinè crimine vita est. *Cato Poëta Lib: 4. distich: Metr: 93.*

Perennaturæ Nomina porrigunt memoriæ, qui vitã pro bono publico devoverunt. *Lipsius.*

Sola mori nescit, eclypsis nescia virtus. *Tobianus.*

ADMODUM REVERENDO AC EXIMIO IN CHRISTO PATRI,

P. THOMÆ KROLIKOWSKI,

Sacræ Theologiæ MAGISTRO, Priori PROVINCIALI Provinciæ Utriusq; Poloniæ ORDINIS PRÆDICATORUM.

Patrono ac Mecænati Gratiosissimo.

LUgubrî delineatam calamô, vivîs virtutum ac sapientiæ adumbratam coloribûs, posteris venerandam sæculis Imaginem, Emeritissimi olim tam in Ecclesia Dei, quàm in Sacra Dominici Provincia Patris ac Exprovincialis JUSTINI JAKIELSKI, Sacræ Theologiæ Magistri, Prioris Conventus Crac: Tuis quod præsento oculis, non mirare. PROVINCIALIS Ordinis Prædicatorum Dignissime. *Svasit id mihi non tantùm Defuncti Theologi omni ævô memoranda pietas, non tantùm purus Philadelphicus erga emortuum JUSTINUM unquam inscius mori Academicus amor, verùm etiam Tua in superstitem benevolentia; ut tanti Viri merita, ad posterorum prodirent memoriam. Vixit Ille omnibus in delicium, Sacerrimo Ordini in decus & subsidiũ, Tibi in unicum cordis solatium, unde justum est: ut de omnibus trium-*

phans animis tantus Vir, etiam in Tuo post fata perennet affectu. Nil ipsi unquam superstiti amaniùs erat, quàm Tuo militari Honori; ad præsens, dum squallidis mortalitatis tegitur umbris, in publicum prodit, Tuisq; se se ingerit manibus, ut emortui effigiem, semper vivam in mente teneas memor. In magnanimitate Tua, quâ in Sacra DOMINICI Religione polles, suum Defunctus posuit Columen, & qui ante Tibi suum devoverat animum, nunc ad mortalitatis suæ Exuvias, totum se perenni Tuæ reddit memoriæ, ut ita absentem in oculis habeas, ac si eundē redivivum videres. Fuit Ille sapientum unio, eruditorum ocellus, & cùm Te in æquali meritorum lance positum adorat, Tibi se offert, à Te appretiari anhelat, optimè sciens: quod à Tuo sublimi judicio, uti primo totius Provinciæ Capite, insigne omnibus perfectæ eruditionis adveniat pondus. Habet ex Te Sacerrimus Ordo suum decus & æstimationem, pro cujus honore ita fideli decertas studio, ut etiam vivere Tuum, illius integritati consecrare cures. Exantlati Tui circa bonum illius labores, indefessum Te remonstrant Atlantem, qui licet totam totius Provinciæ negotiorum bajules molem, minimè tamen his opprimeris, pressus tantū, non oppressus; palmæ nō absimilis, dum adversùs pondera resurgis. Applaudit suæ felicitati tota Provincia, quòd talem sit nacta Patrem, qualem boni Superi commodo ejus providêre. Tripudiat Sapientia, quod Tuo in animo regnet, cui statim à primo Tuo ad Sacram Religionem ingressu, fixam in Te sedem posuisti. Vix enim in Regnum illius venisti, illicò tantùm ex eruditis hausisti fontibus, quantùm ad extinguendā sitim sapientiæ satis foret. Nihil Tibi delicatius erat, quàm assidua librorum lectio, & ad scrupulum examinata eruditio; nulla Tibi effluxit hora sine linea virtutis, nullus mensis, qui Tibi plenitudinē non adauxisset meritorum. Quævis Tua sudoris gutta, in immensum Tibi laudum effunditur pelagus, quivis actus in longum elogiorum Tibi syllabum crescit. Suum Te olim in Conventu Varsaviensi Stoa Philosophica venerata, sed simul & admirata Aristotelem, quē mentis subtilitate difficillima quæq; attingentem videndo, conclusit: facilè Te esse Philosophorum Principem. Quid dicam? quomodo sedulò speculativis incumbebas scientiis, in quibꝰ nulla Tibi fuit difficultas, quam capaci non Comprehenderes mente, resolutô non solidares animô, & claro non elucidares dogmate. Vidit has sublimes ingenii Tui dotes Sacra Religio, idcircò ut in Te clarior eruditionis resplenderet nitor, ad Mediolanense Te transtulit Archi-Gymnasiū. Ivisti igitur ad alienas oras, sed comite virtute, ductrice sapientiâ; ibi visus; probitatis Pantheon colebaris, pulchræ compos indolis, attonitis mentibus delicium, censorino supercilio stuporem inducebas. Magnum Te

& eru-

& eruditum prius recepit Mediolanum quam fecit. Procedebas satis heroico ibi passu, dum ea tantùm videre amabas, quæ maximi omnes intuerentur, ea notabas, pro quibus notam minimè incurreres, ea inspiciebas, quæ Te idoneum ubiq; reddidissent. Certabant inter se scientiæ, quarum prima Tuam occuparet mentem, omnes tamen triumphârunt, dum singulæ sibi in Te sedem firmam posuêre. Cessêre Tibi opes animi in censum, quô honorificè vivitur, habitus scientifici cessêre Tibi in apparatum, quô gloriosè inceditur, præstantissimæ dotes ex utroq; Te celebrem reddidere, dum Te consumatum Theologum effecêre. Agit hucusq; Oratorem pro Domo Tua Alexandria, ubi præsentibûs Patribûs Capitularibûs ad Capitulũ Provinciale cõgregatis ita dexterrimè ex Universa Theologia respondisti, ut sublimia decumatorũ Doctorũ ingenia in stuporẽ rapere videreris. Tanta responsione clarũ, ut potè consumatum Theologum invidebant Exteri, sed domestici Penates acriùs de Tuis decertabant dotibus, imo tota Polona Provincia fortiùs instabat, ut redux feliciter ab Exteris, in Generali Studio Conventûs Varsaviensis Philosophum ageres, Tibi spontè Lectoratum obtulit, ubi laboriosissimus per totum triennium Professor, quantum in Cathedra desudabas, ipsi Tui adusq; loquuntur labores. Philosophiæ actualis Professor, quoties in publicis Disputationum actibus doctos instaurâsti conflictus, toties virentes palmas referebas, Tui Capitis in Coronam. Forma Tibi argumentandi nisi in directo placuit modo, ut nunquam à rectitudine doctrinæ recederes. Profundo Aquinatici maris quoties cimbam ingenii commisisti, toties portum tenuisti fortunatum. Post expeditum Philosophicũ Cursum, ad Theologiam Te Studium vocavit Thorunense, ibidẽ Primus Professor Theologus, ex obscuris Fidei principiis emanantem Sacrã Scientiam evidenter commentando, videbaris difficultatum ænigmata studentibus dissolvere, & velut in Cœlum attentos deducere. Summæ Theologiæ Præceptoris Angelici, summum adjungebas laborem: omnis quæstio quæ juxta Tuam mentem à Discipulis resolvebatur, simul juxta Aquinaticam mentem putabatur resolvi, quia Thomisticæ Doctrinæ summa eras. Qualibet pars Operum Sanctioris Magistri secunda fuit, quia secundè à Te explicata. Inter protervos hæresis Encelados Angelus fortitudinis apparuisti, dum solidissimis rationibûs eorum non semel proterviam vicisti, superâsti. Timebant Te & amabant hæreses, timebant cum fulminares, amabant cum lentiùs ad veræ fidei dogmata incitares. Cum ergo satis in luce solis Aquinatici probatus fueris, Magister studentium, post Theologiæ Baccalaureus, dein Regens Studii Generalis Varsaviensis eras proclamatus. In hoc tam arduo munere tan-

tùm sudâsti & alsisti, quantum ad Nominis & honoris Tui incrementū opus esset. Inter docta disputantium jurgia, ubi nodus Gordius erat, ibi Tu Macedo & ensis. Thomistica Schola beata legit tempora, dum Tu semina Tua jecisti eruditionis. Ea ingenii fœcunditate, disputandi subtilitate, resolvendi facilitate pollebas; ut etiam sublimes aliorum excedentes mentes. Apprettavit has insignes animi Tui dotes Sacra Religio, idcirco Te Doctorali in Theologia laureâ decoravit. Nec immeritò: decuit certè in Tua fronte virides florere corymbos, qui eas toto Professoralis muneris tempore, docto irrigabas sudore, decuit Te circularibùs redimiri Coronis, qui nunquam centrum probitatis excedens, in gloriæ aliorum cessisti Coronam. Et licet sublimem honoris Theologici occupâsti gradum, non velârunt tamen laureæ umbræ ingenium Tuum claro lumine eruditionis circumfusum. Vocatus enim ad Officium Prioratûs Varsaviensis, non tantum aliis altô Tuô judiciô praeesse, verum & omnibus prodesse curabas. Enituit in Te inextinctus erga bonum Commune amor, quod ita diligenti Tuo promovisti conatu, ut sub Te dignissimo ejus Priore serenos semper sine nube duxerit dies. Est memor & erit ille Conventus Tuarum gratiarum, quem nō tantùm injuriâ temporis ad ruinā vergentem, ad pristinum statum reduxisti, verum etiam Ecclesiæ illius parietes præ vetustate squallentes, mirum in modum exornâsti. Crescit honor & gloria Tua hucusq; in omnium affectibus, quos sub Tuo habuisti regimine, dum omnibus affabilis, nulli injurius unquam apparebas. Accedebat semper ad Te suavis in dirigendo potestas, amabilis in tractando authoritas, æstimanda in commonendo gravitas, gregis commissi reciprocus amor & diligentia. Et quamvis poteras nonunquam justa indignatione moveri, æquali pretiô temeritatem pensare, moderatio animi effecit, ut pro vindicta benevolentiâ utendo, plura impetrâsses modestiâ, quam Imperio & violentiâ. Molestabant sæpius mentem Tuam congestæ curarum multitudines, adversi fortunæ premebant casus, non tamen in suppeditandis necessariis contractum egisti Zenonem: manum de tabula in reficiendis laborantium viribus non subtraxisti. Animi generositas, dos Tibi præstantissima fuit, affabilis vitæ compositio pretium inæstimabile, qua Te ubiq; commendabilem, ubiq; acceptatissimum reddidêre. Placuit hæc Tua mentis capacitas, ac mira in disponendo activitas toti Provinciæ Polonæ, utq; Tibi condigna pro exantlatis Tuis laboribus præmia ferret, in Patrem Te, ac PROVINCIALEM suum concordibûs elegit votis. In auge hac quos causas influxus, non moderni Astrolabii observatio est, dum illos quotidie producis infinitos.

A Te

A Te, velut primo mobili minores svavissimo motu rapiuntur sphæræ: vi mandatorum impulsiva non opus, cum Tu fueris Intelligentia motrix. Inter Religiosam modestiam, dubium nonnisi relinquis; an modestiam oculorum servare jubes! postquam semper irretortam in Te palpebram, exemplarissima vita Tua singulos figere cogit. Honoris publici Sacræ Religionis conservatio, non minus Tuo inest amori, quam sors Tua & felicitas, non Tibi sed Ejus commodo vivens, totam vitam Tuam in ejus obsequium consecrare studes. Principibus placuisse Viris, non postrema Tibi laus est, ab ijsdem Sacro Ordini Tuo favores pertrahendo, Tui venerationem extorquendo. Et cum de omnium triumphes affectibus, nulli non amabilis es, procul à Te omnis arrogantia, procul fastuosæ mentis elatio, animi perversi dolus à longe, singulis Te affabilem, singulis accessibilem reddens. Augustum virtutum sacrarium aquè Te dixero Mecænas Amplissime, *nam in Te illibata mentis candor, stupenda bonorum morum congeries, æqui justiq; reverentia, mentis pondus amabile, boni communis incomparabilis amor, pietas Divino Cultui intensius addicta.* Honoris MARIANI *ac* HYACINTHINI *pectus zelantissimũ, ordine pulcherrimo distincta cernuntur, adorantur. Sed non hic adhuc laudum Tuarum Coronis, quia nec meta recte agendorum. Mereris majores laudum Apotheoses, qui nil non dignum insignî elogiô peragere didicisti. Procedis semper graviori de virtute in virtutem passu, nullaq; invenitur probitas, quæ in Te recondita non esset. Non cessas hucusq; Tuis eruditis omnium mentes recreare sensibus, quos ut ad meliora quæq; animares, continuo virium allaboras conatu. Nullum publicum privatumq; reperitur consilium, in quo sacræ non bene consuleres Religioni. Consilia Tua minimè à rectitudine discrepant mentis, hoc enim consulis & svades quod utile & proficuum esse vides, ubiq; integritatem publici honoris promovendo, dignitatem adaugendo, ac bono communi providendo. Quodsi actiones Tuas meliùs quis curiosiori mentis indagine perpenderit, nihil in illis non singulare advertet, videbit inoperando prudentiam, in pertractandis negotiis sanum judicium, quæ singula recensere, ac in compendium vocare, non unius pennæ labor adest. Absit inferre in Nominis Tui Abysso dari vacuum; imples illam* THOMA *vasta sapientiæ amplitudine, imples immensorũ laborũ copia, imples infinito gloriosorũ operũ numero, ut pateat Te in Orbe Dominici, Abyssum esse & omnia collecta tenere. Requirant aliæ Abyssi decempedas ut mensurentur, ego Te* THOMAM

 an Ethy-

an Ethymologicam in Te Abyssum non metior, novi enim profunditatem sensuum Tuorum, immensorum longitudinem meritorum, exporrectam per utramq; Poloniam gloriæ Tuæ latitudinem, novi elevatam sapientiam in Te esse sine mensura. Unde infinitum in Te dari THOMA, potius est inferendum, qui dum altum in scientiis tenes, patet quod Te aliter non possim conjicere, nisi in mentis excessu. Quare magnitudini Honoris Tui, filô argumenti, sed magis funiculis Philadelphici amoris vinctus succumbo Cultor, & in vim candoris Academici, Oratoriis adumbratum coloribus Doctoris olim Theologi ac Patris emeritissimi Tibi offero Ectypum, vel ideò: ut memoria tanti Viri, posteris etiam innotescat sæculis. Suscipe ergo in ergastulum pectoris Tui Tuum olim in vita intimum à corde Amicum, refove Defunctum intra gratiosum Tuæ benevolentiæ sinum, quem si grato acceptabis animô, Ego pro Tuo erga Emortuum JUSTINUM præstito favore, hæc Tibi intonabo; ut in Te THOMAM Abyssum, omnis honorum, longævæ valetudinis ac gratiarum Cœlestium descendat plenitudo.

Ita precatur

Nominis & Honoris Tui,

Verus Cultor & Adorator

Author Operis.

KAZANIE POGRZEBOWE,

Juſtus ut palma florebit, & ſicut Cedrus Libani multiplicabitur. Pſalmô 91.

I Cożći ſię proſzę z tąd záwiązáło zazdroſna życiu ludzkiemu atropos? żeś nam godnego w zasługách sławnego w mądrość, iáko *in ſacerrima DOMINICI Religione*, ták *in Eccleſia DEI* Męża ś. p. Przewielebnego Jegomosci X. JUSTYNA JAKIELSKIEGO, Swiętey Theologii DOKTORA, mieyſcá tuteyſzego PRZEORA, *de medio viventium* gwałtownym nagle zábráwſzy impetem, w ćieniach lokuieſz śmiertelnosci? coż z tąd maſz zá profit dla ſiebie,

że ták mądre Subiectum *inter oſſa* ſadowiſz *mortuorum*? Rozumiałáś podobno okrutna tyránko że ná ferálnym złożywſzy Katafalku Sławnego Swiętey Theologii DOKTORA, iuż go z gruntu z pámięći wygluzowáłáś żyiących, bynaymniey: Záwiodłáś ſię ná ſwoich wcále imprezách, y ták przy zachodzie życia ſwoiego mądry Theolog, iáśnieie ſwoią umieiętnością w ſwoich ſubiektách, kwitnie sławá Jego to po Doktorſkich Káthedrách, to po Rzymſkich Sapiencyach, to Krákowſkich Akademiách, y po Swiętych *Sacrarum Familiarum* Religiach kwitnąć nie uſtánie, *Juſtus ut palma florebit, & ſicut cedrus Libani multiplicabitur*. Nie rozum tego niedyſkretna libityno! aby na śmiertelnym twoim miał *JUSTINUS* oſchnąć piaſku, ktory záwſze *vivaciori ſpiritu per ſcientificum virtutum ac meritorum æquor* ſzczęśliwą w życiu zábawiał ſię zeglugą. Nie ma wcale nic okropna noc twoia śmiertelności do iaſnych jego ákcyi, ktorego náwet ſam cień zápátruiącym ſię ná niego był *umbra illuſtris* Nie wynaydzie ſię nigdy táki, ktoryby mowił, że ſię oſtra twoia ięłá kosá kwitnącego *meritis* w cáley Prowincyi *Dominicanæ Religionis* godnę:

dnego EXPROWINCYAŁA, ktorego lu-
boć co prawdá ná pokoſàch śmierci ile przy
Máiu widziemy, że iednák w Ráyſkim wiry-
darzu *in ampliora perennaturæ gloriæ revireſcet
folia* pewna nádzieiá. *Juſtus ut Palma florebit.*
Nie maſz żadney do zacnego DOKTORA
korreſpondencyi ślepa śmierci, bo ieżeli żá-
dna w życiu Iego nie wyciekłá godziná, kto-
raby złotemi Páktolu nie miałá ſię byłá wy-
mierzáć piaſkámi, toć z prochow twoich
śmiertelnych klepſydrá nie ná jego od ciebie
robiona látá, ieżeli żadnego w życiu ſwoim
nie opuścił punktu ś. p. J.M.C.X. *JUSTINUS
JAKIELSKI*, ktoregoby w punkt cnoty nie
wſtępował toć máiąc prościeyſzą dla ſiebie
per appiam meritorum do wieczney chwały
drogę, twoich ſię nie mogł nigdy trzymáć
mánowcow, ieżeli *per totum Stadium vitæ ſuæ
in cordis teneritudine* do dobrego ſwoiey do-
ſkonáłości ubiegał ſię godny PROFESSOR
terminu, toć ſię áni ná grobowym kámieniu
pothnąć áni poſliznąć niemogł. Ták ieſt á
nie ináczey co mowię powazne *Auditorium*:
ták ſię w gorę wybiłá wſpániáłość dowcipu ś.
p. JMCi X. JUSTYNA JAKIELSKIE-
GO, iż ſię nád wzroſt wygorowáłá śmierci,

iáſna ákcyi promocya *hanc lucernam morum clariſſimam* nád funebrálne przy kátáfálkách lichtarze ták oświeciłá, że to *Luminare maius Dominicanæ Religionis*, áni nocy śmiertelney, áni żadney Párki nie uznáie ekliptyki. Niechay inſzych tà ſurowa łowczyna w ſák czyli w ſwoie ſiatki łowi, y ná wieczny złości ſwoiey deputuie prowiánt, ia przyrzekam że *hanc Aquilam magnarum alarum* ná ſwoy lep uchwycić nie mogłá, u ktorego *fatô prudentia major* żadnego nie znáłá *in nexu vitæ* záwikłánia. Już tedy nie mowmy przy dziſieyſzych jego ſolennych Centuryántow Exekwiách że zachod ták godnego Swiętey Theologii DOKTORA ma bydź śmierci umbrą: bo y Słońce nád zachodem wydátnieyſze, *Sol in occaſu major*. Nie mowmy żeby w rzewliwych krew niewinną toczącey Libityny miał utonąć potokách, gdy ſię iuż ſam *ſuo ſcientifico fluctu coronavit Jazon*. Nie wnośmy ſobie tego, ázeby *hanc virtutum gemmam omni nitore ſplendidiorem* miáłá śmierć o grobowy roztrącić kamień, ktorą *annulus ſuſcepit æternitatis*. Nic to jego nie ſzkodzi godności, że nim śmierć grob umiata y w ciemnym kopie grobſztynie, wſzák ma ſwoy

pley-

pleyzer między krzemienistemi głazámi iskrzący się dyáment, y w głębokich morzá nurtách perły swoiey nábieraią pory. Był iasnym *in Polo Dominici* mądrosci Lucyferem, *JUSTINUS*, toć inaczey wniść ná Niebo nie mogł, tylko *post occasum*. Jeżeli był rozumną *non Cæsaris fortunam* ále *Sapientiæ pretia* wiozącą łodką, toć gdzieindziey lepiey nie mogł stánąć, iako *ad lapidem sepulchralem*. Chociasz tę Státuę *cujus Caput aurum optimum erat* kámień grobowy w nogi uderzył, nie ták iednák, áby w rozsypkę iść miáłá, ktorey *optima morum ac virtutum* záwsze byłá *junctura ac compositio*; owszem wierzyć temu potrzebá, że tenże kamień wyrośnie godnemu IUSTYNOWI *in montem magnum*, y będzie mu gradus *ad Domum æternitatis*, *Justus ut palma florebit, & sicut cedrus Libani multiplicabitur in Domo Domini*. Nie blákuie dziś jego wyloki cnot kolor od pogrzebowych fumow, iasna jego rozumu wspániáłość przy umbrách sepulchrálnych, nieustánna chwałá chociaż *ad requiem æternam*. Nie umárł nie, ále żyie *JUSTINUS*, bo żyie w BOGU, żyie w życzliwych S. Religii Bráterskich sercách, żyie pracámi swoiemi w Kościele Swiętym, y owszem

iaśniey rzekę kiedy tego probowáć będę; że: ieżeli ś. p. Przewielebny Jmć X. JUTYNIA-KIELSKI, Swiętey Theologii DOKTOR, godny Przeświętnego Kaznodzieyſkiego Inſtytutu EXPROVINCYAŁ, niegdyś mieyſcá tuteyſzego PRZEOR, niewinnością życia, chwalebnemi ákcyámi zá żywotá ſwego słynął *in orbe DOMINICI*, rzecz nie omylna, że y po śmierci ſłáwá jego w pámięci potomnych czáſow kwitnąć nieuſtánie. *Juſtus ut palma florebit & ſicut cedrus Libani multiplicabitur.* Y otym mowić zaczynam w Imię Páńſkie.

W potomney kto ſobie życzy wiekowáć pámięći, y ná nieśmiertelną záwſze zárobić ſłáwę, niechże ſię wprzod o to cáłemi ſtára pilnie ſiłámi, áby zá żywotá ſwoiego cnotámi, mądrością y chwalebnym wsłáwił ſię życiem. P.S. Chwalebne álbowiem ákcye káżdego ſłáwnym na wieczne czynią czáſy, káżdego nieśmiertelnym, y lubo zá życia ze ſwoiemi nie wydáią ſię kwálitetámi, po śmierci iednák wymownemi ſtáią ſię káżdego Orátorámi, przy ktorych nie tylko ginie wſzelka lat abbrewiacya, ále też y cáły czáſow upada wymiar; według słow Emánuelá ktory ták mowi: *non annis vivunt mortales, ſed factis.* Cnotliwe

tliwe

tliwe obyczáie nigdy nie widzą terminálnego dla śiebie w pámięci ludzkiey, *non plus ultra*, bo z czáſem żyią, z czáſem chodzą, czàs ie też w wieczney konſerwuie pámięci. *Tempus eſt rectefactorum Corona quia probos in perpetua ſæculorum fovet memoria*, mowi S. *Eraſmus*. Y chociażby niekiedy ze ſwoią chciały przed okiem ludzkim ukrywáć śię wſpániałością, dla zkolligowáney z ſobą publiczney słáwy tego uczynić nie mogą, gdyż ie tá ná mieyſcu wſzyſtkim przed oczy wytyka. *Fama manet facti* nápiſał *Owidyuſz*. A lubo inſze świátá ozdoby przeciwnego częſto gęſto doznâią przypadku gdy śię w popiele grzebią niepámięci, cnota iednák y mądrość ták nà mocnym wieczney ſtáłosci oſadzaią śię fundámencie, że żadnego nigdy słáwy ſwoiey nie uznáią uſzczerbku, *virtus ſit ſcriptis vivax expers q; ſepulchri* mowi *Pòëtá*. Jawno to káżdemu *lippis & tonſoribus notum*, że cáły obſzernego świátá okrąg, nic ták wieczyſtego nie wyſtáwia, coby zá czáſem żniſzczeć nie miało, *omnia tempus edax depaſcitur, omnia carpit, omnia ſede movet, nil ſinit eſſe diu*. Cudowne záledwo w ludzkiey głowie mieſzczące śię śie-

dmiorákie świátá ârchitektoniki oto wczorá były coś, iużći dziś nic, wczorá ludzkie do ſie: bie wabiły powieki, iużci z nich ieden proch, ktore ieżeli z czego bárdźiey cudowne zwáć ſię powinny; to z tego, że bydź przeſtały. Poſzedł z dymem w gorę pyſzny Efezyiſkiey Dyánny Kośćioł, ſto dwádźieśćia ſiedmią ubogácony kolumnámi, ná ktore przez dwieśćie dwádźieśćiá lat ſubtelna Polikletow ſmáżyłá ſię głowá. Kto zgádnie iakim ſpoſobem ſkryły ſię w źiemię Egipſkie słupy od ſześćikroć ſtotysięcy ludzi przez dwa dźieśćia lat ná nogi ſtáwiane. Poſzedł iak zmyty dla czáſu ſwywoli Iowiſza Olimpiiſkiego bałwan; zgáſłá w mgnieniu oká ze ſwoiemi zápalonemi ogniámi Fáryiſka wieża, pyſzny wynálazek Semirámidy, Bábilońſkie mury trzemáſet ozdobne wieżámi z ſwoią cudowną wſpániałośćią á gdzieżeśćie teraz? powiedzcie: wſzyſtko to poſzło w ruinę wſzyſtko wtranslabs. Upadł upadł Słoneczny Kolos lat kilkunaſtu dzieło, nie ſtáło y znáku Artemizyi katafalku dla czáſu popędliwośći, zgołá wſzyſtko czás zá oſtrzonym zębem ná świecie gryzie, wſzyſtko trawi *nil non magna demolitur vetuſtas* napiſał

Seneka

Seneka. Sámá tylko cnotá, ſamá mądrość ſpráwiedliwych ludzi tym ieſt od Niebá ſamego udárowána y obwárowána Przywileiem, iż od wſzelkiey ieſt wolną ſkażytelności y żadney nie podlega ruinie; owſzem to, cokolwiek kiedy mogło bydź chwalebnego ná świecie, wieczney czáſom podáie pámięci *vivit poſt funera virtus*: mowi Pòëtá. Tá ſławnych Themiſtokleſow, odważnych Alexándrow, mężnych Hektorow, wymownych Tulliuſzow tak w nieśmiertelności zápiſáłá Kſięgi, że do tąd w pámięci náſzey kwitną, y ſławá ich w potomne czáſy kwitnąć nie przeſtánie, *Perennis Virorum memoria immortalis eſt, quia nunquam moritur*: mowi *Plato*. Y dla tegoć; to to mnie nie iutrzeyſzy tylko, ale wieczyſty człowiek, ktory zá życia ſwego *in infinitum meritorum crevit ſyllabum*, to *piæ memoriæ Vir*, ktory świątobliwością życia *ſæculis innotuit*, ten z pámięci nigdy wypáść nie może, ktory przez chwalebne ákcye publiczney ſławie dał ſię dobrze wznáki. Y tákiegoć dziś widziemy przed oczyma náſzemi ná ferálnym złożonego Kátáfalku, Przewielebnego s.p. Imci X. JUSTYNA JA-

C KIEL-

KIELSKIEGO, Swiętey Theologii DOKTORA, Przeświętnego Káznodzieyskiego Zakonu EXPROWINCYAŁA, mieyscá tuteyszęgo niegdyś godnego PRZEORA, ktory przy niewinności życia, przy chwalebnych zostaiąc ákcyách, iák zá żywotá swego *in Orbe DOMINICI* kwitnął, ták sławá iego y po śmierci w pámięci potomnych czásow kwitnąć nie ustánie; *vivet post funera magnus, factis post fata perennis.* Odmálowáłá to prawdá łáskáwa Lucyná *hanc gratiosam imaginem*, wysokim pięknych przymiotow transmarynem, przydáłá mu nie blákuiących cnot kolorow jego *egregia Indoles*, teraz ieżeli hanccę *solam physim* śmierć ná grobowym rysuie mármurze, to dlá tego ázeby *hanc Iconem virtutibûs distinctam, duraturam in ævum* uczyniłá. Y ztądci dosyć dla siebie ma po śmierci Honoru *JUSTINUS*, kiedy Imię jego nieuchronne fata *in librum vitæ stylô ferreô* zápisuią. Będzie nie ochybnie *in memoria sæculorum JUSTINUS*, kiedy mu do tego nie tylko własna śmierć, ále y wrodzone Cnot jego pomagaią kwálitety. Głośne dosyc są wszystkim chwalebne akcye mądrego Swiętey Theologii DOKTORA

ktore-

ktoremi od pierwszego zárazpoczątku życia Zakonnego, ták się *in Sacra* wsławił *DOMINICI Religione*, iż sobie przez nie *perpetuam apud postera saecula* zostáwił *memoriam.* Jeżeli álbowiem ciekáwym okiem wpátrzemy się w świątobliwe godnego JUTSYNA ákcye, przyznamy: iż káżde jego *opus aurô cedrôq; dignum*, káżda ákcya *immortalibus* godna *inscribi fastis.* Ledwo co tylko w Roku czternastym po odpráwionych w Akádemii Krákowskiey Náukách Swiętą DOMINIKA przyiął Regułę ták záraz *Canon virtutis & Regula morum* stawszy się, oto się usilnie stárał, áby nic tákiego nie robił, coby *aeternitatem non saperet.* Nie insza jego byłá w ścisłey Zakonney Celi zabáwá, tylkoz BOGIEM, kontemplácya o rzeczách Niebieskich, uczona z mądremi Ksiąg Authorámi rozmowá y pilna we wszystkim Praw Zakonnych obserwáncya. Nie wiedział nic ośmioletni w Nowicyacie Zakonnik *JUSTINUS*, co to czás (ktory czás iest nád złoto droższy) ná prożnych trawić zabáwách, álbo do doczesnego myślą swoią uwodzić się dobrá, ále przy obserwie Mándátow Boskich, przy ustáwiczney ták *in Studio*

dio Philoſophico iáko y *Theologico* zoſtáiąc áplikácyi, ták pilnie około ſiebie chodził, że nigdy żadnego dniá nie opuścił *ſine linea meritorum*, żadnego momentu ktoregoby *æternæ monumentum gloriæ* nie zoſtáwił. Szedł záwſze *viâ Juſtorum JUSTINUS*, nie zániedbał to pobożności, to ſkromności, to głębokiey pokory ſplendorámi iáśnieć, ktorego cnot luſtru, áby była iáka świátá nie przyćmiłá pámroká, nie wygáſłym miłości Boſkiey gorzał entuzyázmem. Przy Duchownych BOGA ſamego ſerce kontentuiących zoſtáiąc exercycyách *JUSTINUS*, miał záwſze ná pámięci ową ukoronowánego Proroká inſtrukcyą, *& ibunt Juſti de virtute in virtutem.* Poſtępował codziennie, co momentálnie z cnoty w cnotę, przez ktory progres chwalebnego życia ſwego ták ſię wſławił *in Orbe Sacerrimæ DOMINICANÆ Religionis*; że go ſławà y wſpániáłość heroicznych czynow, y po śmierci wokálnym czyni y w pámięci potomnych czáſow nieśmiertelney konſerwowáć będzie. *Nunquam poteſt ex memoria recedere, qui didicit piè in vita ſua vivere.* Konkluduie pierwſzy Kazánia árgument zdániem ſwoim *Thomas â Kempis.*

Apocal:

Apocal: imo. Chcąc wbić w pámięć honor y godność Syná Człowieczego Apokáliptyk Páński, áby jego Imię w potomne między wszystkiemi kwitło czásy, od stop do głowy táką Jego deskrypcyą czyni, *vestitus podere, præcinctus zonâ aureâ, facies ejus sicut Sol, vox ejus tanquam vox aquarum multarum, caput ejus candidum, oculi tanquam flamma ignis. pedes similes aurichalco, habebat in dextera Stellas.* To żywa wszelkiey doskonáłości ś. p. w tey Figurze wydáie się godnego JVSTYNA *effigies* słuchácze moi. Widzieć było tego zacnego Męża *in quovis annorum statu,* záwsze był iednego stanu, więc też z sukienki niewinności nigdy nie wyrosł, *vestitus podere.* Drogasz to Suknia Hábit Zakonny DOMINIKA Swiętego, ktory BOG szácuie nád złotogłowy, *vestitus podere.* Pàs JVSTYNA to *Zonâ aureâ,* ktorym ták się dobrze opásował, iż go świát nigdy rozpasać nie mogł, *præcinctus Zonâ aureâ.* Bywało to; że nie raz rożne Zakonne *negotia* cięszką w Sercu JVSTYNA czyniły álterácyą, postáremusz *JUSTINUS* zawsze ku wszystkim przychylnością swoią y dobroczynnym przyświecał respektem zarowno, zawsze

twarz jego iaſna, nigdy nie poſępna, *facies
ejus ſicut Sol.* Slyſzeć było mowiącego JV-
STYNA, było to iedno iako iakie *Oracu-
lum*, kiedy mu ſłowa ſáme z uſt płynęły, *vox
aquarum.* Nie zna żádney hipokryzyi *JU-
STINUS*, o wielkiey ſzczerosci kandor! ták
ieſt: bo co było u niego w ſercu to y w u-
ściech, *Caput candidum.* Oczy IUSTYNA,
oczy pełne ogniá miłosci Boſkiey, *oculi tan-
quam flamma ignis.* Wiedział ten godny DO-
KTOR kto BOGA oziębłym, á kto gorą-
cym kocha áffektem, o byſtre IUSTYNA
oczy! *oculi tanquam flamma ignis*, kiedy y ſkry-
tym w ſercu ſekretom do żywego doymuią.
O iákże pilnie chodził około dobrá publi-
cznego, około honoru Boſkiego, *JUSTINUS*,
inſzym by ná to nog nie ſtáło; *pedes ſimiles
aurichalco.* Prawdziwy Sługá Boſki ná záwo-
łániu *JUSTINUS*, drugi Hippomenes, gdzie
żzło o intereſs zbáwienia y obſerwę Swiętey
Reguły, ſzedł záwſze ná wyścigi, o cále nie
z ciáłá u JUSTYNA nogi! *pedes ſimiles auri-
chalco.* A Gwiazdy iákoż do IUSTYNA
przyſtoſowáć; *habebat in dextera Stellas*, oto
ták iák Swięte Piſmo mowi, gdy mądrych
ludzi intytułuie Gwiazdámi, *qui ad juſtiam e-*

rudiunt

rudiunt multos, fulgebunt quasi Stellæ in perpetuas æternitates. A czyſz máło nâuką y mądrością ſwoią wyſtáwił Subjektow godnyS. Theologii DOKTOR *JUSTINUS*. Ogłaſzáią iedni *Verbum DEI* przez jego inſtrukcyą po Kościelnych Ambonách, po Orátorſkich pulpitách, inśi po Doktorſkich Káthedrách *profunda myſteriorum Dei ſcrutantur arcana*, á to nie czyie inſze *Opus*, tylko mądrości IUSTYNA: á ieżelić Swiętey Theologii DOKTOR *JUTINUS* mądremi ſenſámi *Dominicanum* illuminuie zá żywotá *orbem* y niewinnością życia kwitnie, toć jego ſłáwá po śmierći w potomnych czáſow pámięci kwitnąć nie uſtánie, *qui erudiunt multos ad juſtitiam, fulgebunt quaſi Stellæ in perpetuas æternitates.*

Pſal. 91. Przy extátycznych z Duchâ Pobożnego pochodzących zoſtáiąc ſuſpiryách Pſalmograf Páńſki Dawid, kiedy pobożnych ludzi życie ná trutynę y pilną bierze uwagę, więc nie mogąc ich godności zápomnieć, ná głos ſię odzywa: że ich ſłáwá iáko u BOGA ták u ludzi w świeżym memoryale kwitnąć nie uſtánie, *Plantati in Domo Domini, in atrijs Domus DEI florebunt.* Kiedy ia dziś

ná chwalebne oglądam śię ákcye Przewielebnego ś.p. IMCiX. IUSTYNA IAKIELSKIEGO, S. Theologii DOKTORA, tedy słuszńie mowić mogę, iż sławá jego y po śmierći nigdy z pámięći wieczney wyniść nie może, kiedy wierne jego iák w Swiętym Zakonie, ták y w Domu Bożym zasługi, w klar o nim mowią; iż był: nie tylko Swiętey swoiey Religii wierny w obserwie Praw Zakonnych Kultor, ále też y Honoru Boskiego prawdziwy Zelánt. Godne iest jego Imię w nieśmiertelności ingrossowáć śię *volumina*, kiedy cokolwiek czynił *JUSTINUS*, *auro Cedroq́ notandum*. Godzi śię *pro Domo ejus vocalem agere Oratorem*, ktory *centum ora totidemq́ lingvas* zá niezfatygowáne prace iuż to po suggestách Orátorskich, po Ambonách Káznodzieyskich, po Filozoficznych Lycæách, Theologicznych Káthedrách nie dopiero záslużył. Zárobił sobie dawno, ážeby wrodzone jego Cnoty *intra margines foliorum* zebráne, *publico Soli* wiádome były, nie dla tego: żeby mogły *intra breves coarctari paginas*, ále dla tego *ut discat & recordetur posteritas*, że godny *JUSTINUS* był záwsze *Sapientia & virtute coram DEO &*

homini-

hominibus proficiens. Jáśny jego mądrości dowod wydáie go, że był *profundum Scientiarum mare,* kiedy nic tákowego pod Szkolnym Febem nie było nie dościgłego y głębokiego, czegoby był ſubtelną rozumu ſwoiego nie dociekł y nie ſpenetrował induſtryą. Pałał świátłem mądrości Auguſtynow, mieli w nim ſwoię mágnificencyą w głębokich ſenſách wyſocy Hieronimowie, gorę trzymáli przy elewácyi rozumu Jego wielcy Grzegorzowię, Akwinátyczni Tomászowie *abyſſum Scientiarum* w nim uznawáli; słowem: *collecta tenebat JUSTINUS, quæ diviſim alios efficiunt beatos.* Słyſzeć było *hanc argumentosā Apem, in publicis Diſputantium actibus mella eruditionis ab ore fundentem:* ſłuſznie mogł mu káżdy przyznáć; że *Hybleâ ſuâ ſvadâ* miodopłynnych náſládował Bernárdow, w ktorego dyſkurśie káżdy *vocis accentus, gravis erat;* káżdy argument *firmum veritatis fundamentum.* Było śię czego z wyſokiey mądrości JUSTYNA káżdemu náuczyć, bo cokolwiek mowił, káżde Jego słowo było *ad omnium eruditionem & profectum.* Nie było żadney ták záwiłey trudności, ktoreyby był iák drugi Mácedo *mentis ſuæ non reſolviſſet acumine,*

mine, y co inszym do usacilitowánia zdawáło się trudno, iemu zwszelką było záwsze łatwością. Uznáłá Przeświętna *Sacerrimi Prædicatorum Ordinis* Prowincya JUSTYNA Głowę *esse aurum optimum*, więc go áktuálnym nayprzod w Przemyskim Konwenćie Filozofii, potym *in Studio Generali Cracoviensi* S. Theologii obiera Professorem, *tandem* Bákálarzem, nie długo Mágistrem *Studentium*; ktory przez lat kilkánaśćie ták szczerze *in erudiendis suis* pracował *Discipulis*, że sobie zá ták wielkie prace y podięte fatygi, *ex circulis Disputantium in Sacra Theologia* uwił *immortalitatis Coronam*. Jest pámiętna, y nigdy nie zápomńi godnego S. Theologii DOKTORA prac *Alma Mater Universitas* ktoremi *in publico Academici Senatus* dał się nie raz słyszeć *Congressu*, ktorego mądrość y prace záwse *in memoria* kwitnąć y słynąć nie ustáną. A tu słysząc o ták wysokiey mądrości, tudzież y chwálebnych ákcyách godnego Męża ś. p. IMCi X. JVSTYNA JAKIELSKIEGO, Swiętey Theologii DOKTORA, ktoż nie przyzna, iż sławá iego w potomne będzie kwitnąć czásy, kiedy same prace, kiedy niewinność życia, kiedy wysoka

ſoka mądrość nie tylko *in Orbe DOMINICI*, ále też *in Ecclesia DEI* czynią go w pámięci wſzyſtkich nieśmiertelnym. *Plantati in Domo Domini, in atriis Domus DEI florebunt. Psalmo 3tio.* Pięknie o kimśi dyſkurs prowadzi litera Pańſka. *In memoria æterna erit Justus, & ab auditione mala non timebit.* W pamięći będzie panował Mąż ſprawiedliwy, y nigdy źle o nim słychać nie będźie, ani na złe słowo u nikogo nie zarobi, *ab auditione mala non timebit.* A ktoż bardziey ſobie mogł záſłużyć ná dobre w pámięći potomnych czáſow Imię? ieżeli nie ś.p. IMćX. *JUSTINUS* Swiętey Theologii DOKTOR, ktory ná iákichkolwiek tylko był publicznych funkcyách, záwſze *gloriosa* dla śiebie *perennaturæ famæ* zoſtáwił *vestigia.* Kwitnie y kwitnąć będzie *JUSTINUS* w pàmięći *Urbis & Orbis Capitis Romæ*; ktorego mądrość y biegła w expedycyách cáłey Prowincyi *activitas*, ták go *Primis* w Rzymie zálećiłá *Capitibus*, że iego *merita Infulatis* chćieli koronowáć *honoribûs.* Iákoż zápewne ten honor *Emeritum JUSTINI cinxiſſet verticem*, gdyby był dla głębokiey ſwoiey modeſtyi od niego nie unikał ktory záwſze wolał *mereri honores quam habere.*

bere. Głośi czułość y pilne we wszystkim stáránie, godnego niegdyś *PRZEORA* swego Borecki Konwent; ktory nie tylko włásnym sumptem ná nogi postáwił, ále też iuż w ruinę idący Kośćioł, *à fundamentis* wywiodłszy, do zupełney przyprowádził perfekcyi, wszák ták o nim głoszą *Acta Provincialia Thoronensia, in Anno Domini* 1740. *conscripta,* ktore to dáią mu *Elogiu: Admodùm Reverendus Pater Magister JUSTINUS JAKIELSKI, collabentem Ecclesiam Borecensem ad pristinum reduxit statum, multaq; alia sua activitate Conventui bona subministravit.* Wydáie śię Jego rozumu wspániáłość y rostropność *in rebus gerendis:* kiedy przed łat kilką, *unanimi totius Provinciæ votô* obrány będąc *dignissimus Sacerrimi Ordinis Prædicatorum PROVINCIALIS,* ták mądrze nâ tym sobie postępował Urzędźie, y cáłą dobrze rządźił Prowincyą, że sobie wszystkich sercá *in triumphum, ac perpetuum duxit amorem.* Miał záwsze pilną ánimádwersyą iáko drugi *Argus* ná dobro publiczne, był *ad sustentandam negotiorum molem* cáłey Prowincyi nie zfatygowány *Atlas,* ktory *bonum* Jey záwsze *bajulo humero* dźwigáć nie przestáwał. *Pro Domo Provinciæ, pro integritate Privilegiorum*

orum ardentissimus był Zelátor *JUSTINUS*, zá prawdę y w ogień skoczyć gotow, ktory *svavî suô eloquiô corda Principum ligabat, captivasq; mentes in triumphum ducebat.* Widział *hanc* w nim *animi dexteritatem Orbis* niegdyś *Romulei decus, Senatus Poloni fulcrum, Eminentissimus olim Illustrissimus & Reverendissimus Dominus JOANNES ALEXANDER à Lipe LIPSKI, Divina Miseratione S.R.E. Presbyter CARDINALIS, EPISCOPUS Cracoviensis, DUX Severiæ, Universitatis Crac: CANCELLARIUS Faventissimus,* y to mu dał *Elogium* że *JUSTINUS* iest to *Sapientiæ Oraculum, Pietatis exemplar & omnium virtutum Ilias.* Iákoż y dobrze: bo też *JUSTINUS* o nic się bárdziey nie stárał, tylko ázeby był *DEO charus, Provinciæ sapienti consilió utilis, omnibus proficuus, & nemini molestus.* Z mądrych jego rad Przeświętna *Prædicatorum* Prowincya zdrowie, z wysokich sensow obronę, z czułości cáłość, z ákcyi heroicznych mocne záwsze miáłá *fortalitium.* Iest y będzie żywym świádkiem chwalebnych JUSTINA czynow Konwent Krákowski, w ktorym pięć rázy będąc *concordibûs omnium votîs* obránym PRZEOREM, ták *pro bono & commodo* jego

 multum

multum tulit, Judavit, & alsit, quantum ad gloriæ ejus incrementum satis foret. Cáła *moles negotiorum* ná Jego záwsze polegáłá głowie, ktorę ták mężnię y chwalebnie wykonywał przez śiebię, że będą miáły o nim przyszłe co mowić czásy; iż *JUSTINUS*, był Mąż ták mądry, ták rostropny, ták dla káżdego przychylny y z otwártym sercem, *qualem vix sæcula dabunt.* Między temi y inszemi wiela, bo niezliczonemi ktorych tu nie wymieniam cnot iego kwálitetámi, tá nayosobliwiey w nim prym bráłá cnotá, że bárdzo ukochał ozdobę tego tu Domu Bożego, ktory to bogátemi ápparatámi, to rożnemi zdobił záżycia árgenteryámi. Kwitnąć będźie IVSTYNA chwałą ná wieczne czásy przy Grobie HYACYNTHOWYM, *in memoria æterna erit Justus*, ktory nie tylko *tumbam* iego srebrnemi ádornował bláchámi, y *de novo* wyzłacániem y rożnemi cáłą Káplicę IACKA Swiętego przyozdobił pikturámi, ále też áby ná potomne wieki nigdy nie ustawáłá Chwałá Wielkiego Cudámi Korony Polskiey Pátroná, tedy nową ná to y wieczystą przez znáczną summę ná Dobrách Mstowie zápisáną uczynił fundácyą. Prawdá to, że lat piętna-

ście

ście był tu tego Przeświętnego Krákowskiego Konwentu PRZEOREM ś.p. IMC X. IVSTYN IAKIELSKI, S. Theologii DOKTOR, ále te wszystkie látá iego Przełożeństwá, látámi trzebá názwáć Przybyszowemi, bo co rok iáka álbo ná chwałę BOGU álbo cáłemu Konwentowi zá stárániem iego przybywáłá áppárencya, y znáczna repáracya. Niechay inśi cyrkulácye lát swoich ráchuią *per aureum numerum*, ś. p. Przewielebnego IMCi X. JUSTYNA JAKIELSKIEGO, mieyscá tego niegdyś PRZEORA, látá liczyć potrzebá, przez złote ná Dom Boży lárgicye, ták státeczne: że miałby był u siebie ten Rok zá strácony; ktoregoby do Inwentarzá Kościelnego, lub *boni Communitatis* zwykłą liberalią nowey nie uprowidował y nie uczynił ozdoby. Nie sobie, ále dobru zrodzony Zakonu Swiętego, co kolwiek krwáwą swoią przyspośobił pracą, wszystko to ná chwałę BOGU, ná ubogich sierot wspomożenie, na potrzeby obracał Konwentu. Pisze *Plutarchus*: że *Bruxillus* Filozof w Rzymie u Kámillá mieszkáiący, kiedy sto trzynaście lat przeżył, z ktorych sześćdziesiąt sześć w Rzymie żyiąc przetrwał,

gdy miał umieráć, Przyiaciół bliſkością śmierći ſwoiey záſmuconych, tym cieſzył: *Non decet vos Romani mea morte contriſtari, ego enim vel inde lætus morior, cum recordor ſexaginta ſex annîs quibûs Romæ operam egi, ſemper didiciſſe, ut prodeſſem Patriæ.* Nie ſmuććie ſię Rzymiánie przez bliſko ná mnie náſtępuiącą śmierć, ia ztąd weſoło umieram, żem látá moie záwſze Oyczyznie ná uſługi dedykował *recordor me didiciſſe ut prodeſſem Patriæ.* Gdyby przyſzło ledwo nie krwáwe prace około dobrá publicznego *Sacerrimæ Dominicanæ Religionis* ráchowáć Wielkiego Theologá JUSTYNA, ſłuſznie by mogł ſam o ſobie do wſzyſtkich mowić: *Lætus morior, cum recordor quadraginta duobûs annîs quibûs in Religione Sacra operam egi, ſemper me didiciſſe, ut prodeſſem bono communi.* Jákoſz ták ieſt á nie ináczey: bo cokolwiek przez życie ſwoie czynił, cokolwiek mowił, cokolwiek zámyślał, cáła jego byłá ledwo nie co momentàlna intencya, áby dobro Zakonu Swiętego utrzymowáć, âby wſzyſtkim we wſzyſtkim ſzczyrze y wiernie ſłużyć: *ut prodeſſet bono communi.* Miáłá z niego Swięta Religia podporę y obronę, Konwent

Krá-

went Krákowſki zaſzczyt y ozdobę, ubo-ſtwo Oycá ſwego y Dobrodzieiá. Zá wielkie ſobie poczytał ſzczęście káżdemu we wſzyſtkim dopomagáć, żadnego z Tytułem nie opuśił dniá, ktoregoby dobroczynnego ſwego nie wyświadczył reſpektu. W cáłym życiu na wieczność pámiętny, iáko prácowita pſzczołká, zbáwienną Duſzom ludzkim gromádził robotę; tám ſobie naywiękſzą zákładáiąc nadgrodę, gdźie nieſkończone życie prowádźić potrzebá. Nie mowże teraz żaden, áby *JUSTINUS* po śmierci ſwoiey nie miał bydź *in memoria ſæculorum*, kiedy ſobie przez chwalebny życia ſwego áktorat ná to zárobił, áby ſławá iego nigdy kwitnąć nie uſtáłá, *in memoria æterna erit Juſtus, & ab auditione mala non timebit.*

Ezechiels Cap: 37. Chcąc Przedwieczna Mądrość BOG Wſzechmogący cáłemu pokazáć świátu, że w niewinności ſercá żyiących ludźi w pámięci wieczney konſerwuie po śmierci, ſprowadza Ezechiela Proroká ná mieyſce umárłych kośćiámi nápełnione, y pytá go śię uſilnie, temi ſłowy: *Fili hominis putaſné vivunt oſſa iſta?* Co rozumieſz Synu moy ieżeli też żyć mogą te kości po śmier-

459

ći: kiedy ſię do wiádomośći referuie Boſkiey Ezechiel *Domine DEUS tu nôſti*; aż mu w tym záraz czáſu punkćie rozkázuie mowić do ſtrupiáłych kości, y ledwo co do nich ſłowo przerzekł, záraz rzecz wielkiey godna admirácyi, iż ſię poczęły do kupy ſchodzić, iedne z drugiemi kliić y niezliczoná z nich ludźi powſtáłá zgráią. *Et ingreſſus eſt in ea ſpiritus, & vixerunt.* Kiedy ſię potym dziwuie Prorok y zmiárkowáć niemoże coby to byli zá ludzie, aż mu BOG Wſzechmogący wyiawia, że to ieſt mnoſtwo y zebránie ludzi we dług tenoru cnoty ſpráwiedliwośći ſobie zá zycia poſtępuiących, ktorzy żyiąc w pobożnośći duchą niewinnemi pokázywáli ſię, ktorzy ſię dobrze káżdemu zá żywotá záſługiwáli y w świątobliwych ćwiczyli ſię obyczáiach. *Oſſa hæc univerſa Domus Iſrael eſt.* Ták to ták godne Audytorium: konſerwuie BOG w niewygáſłey nigdy pámięći tych, ktorzy żyli według Bogá, przyczynia im wieczney chwały y ſłáwy, ktorzy ſię pomnażáli w świątobliwe ákcye, nie umieráią, ále żyią w potomne czáſy, ieżeli zá żyćia ſwoiego nie inſzym tylko ſamey cnoty duchem żyli. *DEUS miſericors immortali gloria beat Iuſtos nomenq; illorū in*

æter-

æterna fovet memoria uczonego ſentyment Berchoryuſzá. Y toż dźiś potyka ſzczęście z Boſkiey dyſpozycyi ś. p. Przewielebnego Jegomośći Xiędzá IUSTYNA JAKIELSKIEGO, Swiętey Theologii DOKTORA, ktory lubo w ćiemnych ukrywa się śmiertelnośći umbrách, ſame iednák cnot iego y wſzelkiey doſkonáłości ſplendory, zápaláią mu *meridiem gloriæ æternæ* ták: że iáko iáśniał *in Orbe Dominici* nie wygáſłym chwalebnych obyczáiow ogniem, ták też po śmierći ſławá Jego y Imię godne iáśnieć będzie *in perpetuas æternitates*. *Lux perpetua lucebit Sanctis & æternitas temporum* mowi uczony *Diez*. Wykonał prawdá ordynáns wyrokow Boſkich *JUSTINUS* według owego *Statutum eſt homini ſemel mori*, wypłácił ſobą dług śmiertelności iáko człowiek bo *cui contigit naſci, reſtat mori*, ktorego lubo śmierć, z poſtumentu życia zwaliłá y w głębokim lokowáłá grobſztynie, niewinność iednák iego żyćia y cnotliwe ákcye ktoremi w Przeświętnym Káznodźieyſkim ſłynął Zakonie, y po śmierci w zupełney bez naymnieyſzego náruſzenia zoſtawuią go ſławie. *Juſtorum memoria in æternum durabit* świadczy uczony

czony *Escobar.* Nie mowmy tedy żeby nie żył po śmierći godny Theolog, bo ná dokument prawdy moiey, náchylmy tylko uchá nád grobowy iego mármur, przysłuchaymy się, co z pod sepulchrálney mowi do nas umbryi, ototo: *Nolite timere ego sum vivus & fui mortuus & ecce sum vivens Apocalip:* 16. Nie boyćie się o mnie serdeczni Przyiaćiele, nie trworzćie się smiercią moią kocháni Brácia y Pokrewni moi, umárłem to prawdá, postáremusz znowu ożyłem, nic nádemną śmierci nie dokazáłá nátárczywość. *Non totus morior, multaq; pars mei vitavit Libitinam.* Co że ták iest áffiduie mnie w tym uczony *Awencynná,* kiedy mowi: *Qui moriendo famam pro vita substituit, esse desinit, vivit tamen in memoria sæculorum,* iákoby chćiał mowić: sławá, mądrość, imię dobre, iest to substytutem żyćia y kto te zostáwuie sukcessorámi po sobie, lubo ná świećie żyć między ludźmi przestáie, kwitnie iednák w pámięći potomnych czásow. *vivit in memoria sæculorum.* Y tać sławá wokálnym czyni godnego JUSTYNA, ktory iák w żyćiu swoim był niewinnośćią żyćia, chwalebnemi sławnym ákcyámi *in Orbe Dominici,*

ták

ták y po śmierci w pámięci potomnych czâ-
ſow trwáć będzie nieuſtánnie, *Perennaturæ nomina porrigunt memoriæ, qui bene in vita egerunt*: mowi *Lipſius*. A czyſz nie godna ieſt wiecznego memoryału oſtátnia iego godźiná? doſyć luſtru ták z świątobliwych czynow, iák z mądrośći ſwoiey wydáwał przez cáły dukt życia ſwego *JUSTINUS*, ále przy konkluzyi życia, kiedy ſię z tym miał rozſtawáć świátem, dáleko więcey: nie kazał przed ſobą Przyiaćielom ſwoim przyſzłey táić śmierći, miał ią w ſercu, miał w pámięći, bo kiedy zmiárkował po uſtáiących śiłách, że iuż czás nádchodźi pod nieuchybny fátow páść dekret, ſkoro poſtrzegł że znocy życia tego, *Nox eſt vita noſtra quam diu vivimus* mowi Grzegorz S. zábiera ſię ku dniowi wieczności, *in diem æternitatis*. Oto cáłym ſtárał ſię ſercem áby tám iako nayozdobniey ſtánął, więc áby naymnieyſzey ſkázy ná duſzy nie zoſtáło, rezygnuiąc ſię ná woli Boſkiey dyſpozycyą przez kilká dni powtarzâiąc Sákrámentálną ſpowiedź, opâtrzywſzy ſię ná drogę Swiętym Wiatykiem, Oley Swięty ná ſiebie przyiąwſzy ledwo te słowâ z áffektem ſerdecznym mowić záczął:

Przez twoie náder gorzkie ſkonánie o JE-
ZU moy dobrotliwy! zmiłuy ſię ná demną,
przy oſtátnim zgonie życia moiego: ták zá-
raz ſerdecznie weſtchnąwſzy, oczy ná ukrzy-
żowánego JEZUSA Bogu w ręce Duchá
ſwego oddał. O godna nieśmiertelney
pámięci JUSTYNA heroiczna ákcyá! o
náder ſzczęśliwy czáſu punkcie! *à quo pen-
det æternitas*, ktory iáko był z Bogiem y
w Bogu żył cáły, ták w Bogu ſzczęśliwie zá-
ſypia. Obaczmyż Páńſtwo moie teraz ſła-
wę y godność godnego Theologá, że iáko
było życie Jego chwalebne, ták y koniec
chwalebny, *qualis vita, finis ita*. A ieżeli
zá żywotá *in Orbe Dominici* iaśniał mądro-
ścią y cnot ſplendorámi, iákośmy iuż o nim
wyżey ſłyſzeli, nádźieia w Bogu że y po
śmierći teraz iáśnieie, y iáśnieć nie uſtánie
in Splendoribus Sanctorum; ktoremu że iuż
w Niebie ſą wſzyſcy rádźi, łátwo poznáć,
kiedy źiemi oſtátnią oddáie wáletę. A
nayprzod żegna Ciebie *Reverendiſſime Sa-
cerrimi Ordinis Prædicatorum Generalis*, wier-
ny niegdyś honoru Twoiego Kultor *JU-
STINUS*, upada w ſłábych śiłách wſzyſtek
w ſerce Twoie, ktorego zá żywotá żywą
karmił

karmił śię łáską y protekcyą; y *ex emortuo cinere fontem vitæ resolvit in refluxum gratiarum*, tegoć záświadczone sobie od Ciebie życząc fawory, ábyś w niezámierzone żyiąc látá, kwitnął záwsze *Sacerrimæ Religioni, in decus & præsidium.* Obráca oczy y ná Ciebie, luboć mgłą śmiertelną záćmione Nayprzewielebnieyszy Mći X. *Sacerrimæ Dominicanæ Religionis* godny Prowincyale, dźiękuieć zá szczery y w niczym nigdy nie odmienny w życiu swoim áffekt, á o to prośi, áby iák zá żywotá byłeś z nim *unum cor & una anima*, ták y teraz przy rozdźieleniu śię Duchá Iego od ćiałá w nierozdźielney konserwowałeś go pámięći. Oglądá śię y ná Ciebie twoy niegdyś godny Exprowincyał Przeświętna Dominiká Swiętego Prowincyo, dźiękuie wszystkim godnym Doktorom, Mágistrom, Professorom, Predykatorom, *pro omni benevolentia & affabilitate*, ktorego lubo iák niewinnego kiedyś Jozefa *devoravit mortis fera pessima*, Was iednák áby tá śmiertelna minęłá koley, serdecznie życzy: *Crescite in luce honorum, donec totum repleatis Orbem.* Przy tey wálećie żegna y was tuteysze Przeświętne-

465

go Konwentu Krákowſkiego Zgromádzenie kocháiący niegdyś wáſz Oyćiec y godny Przeor, dźiękuie wam Kaſtorom Polux zá znáczny w oſtátnich usługách áż do śmierci dotrzymány áffekt, y oraz życzy: ábyśćie *ſub Nomine Raphaelis digniſſimi moderni electi Prioris Angelicam* prowádząc *vitam* fatálnego nigdy dla ſiebie nie uznawáli terminu. Tobie zás Przewielebny w Chryſtuśie Mći Xięże RAFALE CHYBINSKI, S. Theologii DOKTORZE, teráźnieyſzy świeżo obrány PRZEORZE, *Novum ſuſceptum Magiſtratum* winſzuie, y rázem życząc ći *dies longævos cum fortunatiſſimis ſucceſſibus* uprasza, ábyś tego ktoregoś *ſtante vita* miáł záwſze *in mente vivorum*, mieyże go teraz *in memento ad Altare DEI mortuorum*. Wyćiąga y do ćiebie rękę z pod grobowego kámienia z uprzeymą Bráterſkiego ſercá inklinácyą, Nayprzewielebnieyſzy MCi Xięże JANIE KANTY JAKIELSKI, OPACIE Trocki, *Congregationis Polono-Benedictinæ* Profeſsie, Rodzony Jego Brácie, wpraſza ſię zmárły, w żywą pámięć twoię Brát, y ktoregoś zá życia ſercem cáłym kochał, ták y teraz *lugere Fratrem deſinas, & meminiſſe perſeveres*.

Zegna

Zegna y Was w Swiętym Zakonie DO-
MINIKA Swiętego zostáiące Siostry Brát
wász Rodzony *JUSTINUS*, á nayprzod
Ciebie Przewielebna MCia Pánno ALE-
XANDRO JAKIELSKA, Konwen-
tu Zakonu Trzećiego DOMINIKA Swię-
tego MATKO, tákże y Was MCia
Pánno IUSTYNO, MCia Pánno KO-
LUMBO BOGU Poślubione Dusze,
dźiękuie Wam zá wrodzony do śiebie áf-
fekt, iuż śię Wam więcey opłákiwáć nie
każe, ále Was oto obliguie, ábyśćie przy
codźiennych Wászych Modlitwách podczás
strászney Ofiáry ná iego záwsze Duszę pá-
miętáły. Zegna y Was wszystkich nie-
gdyś Swiętey Centuryi PRZEOR na-
bożni Centuryánći, y Centuryántki, dźię-
kuie wam zá ostátnią usługę przez dźiśiey-
sze Solenne Exekwie; będźie pámiętnym
tey wászey ku sobie życzliwośći, kie-
dy wam *à Regalibus Cæli sedibus* Słońce
Spráwiedliwośći przychylne ná źiemi u-
czyni. Ná ostátek godny *Ordinis Prædicato-
rum Prædicator* przy swoich funebrálnych
Exekwiách peroruie do was *Orationem Va-
ledictoriam* serdeczni Przyiaćiele, oddáie śię
wásze-

wászemu ſercu y pámięći, ábyśćie máiąc w świeżym záwſze godnego JUSTYNA memoryale, z tym codźiennie do BOGA zá niego odzywáli ſię áffektem: *Pie JESU Domine, da JUSTINO requiem in ſæcula AMEN.*